

Топ-10 бестселерів *Sunday Times*
і *New York Times*

«Книга року — 2016» за версіями британських видань
Evening Standard, Observer і *Times*

Оскароносний Скотт Рудін продюсуватиме екранізацію

Влітку 1969 року у США сталося кілька приголомшливих нападів, вчинених дівчатами «Сім'ї» харизматичного Чарльза Менсона. Однією з жертв тоді стала вагітна дружина режисера Романа Поланскі. 82-річний Менсон і досі відбуває довічне ув'язнення, а ті дівчата, що звільнилися, змінили імена та роз'їхалися Америкою виховувати його дітей.

Але цей роман не про них, а про чотирнадцятирічну Іві Бойд, яку одного спекотного дня підібрав дорогою чорний шкільний автобус...

Її розлучена матір влаштовувала нове життя, а батько завів молоду пасію. Подруга стала чужою. Іві — уже не дівчинка, ще не жінка — того довгого літа залишилась сама. І якось у парку побачила дівчат... У брудних сукнях, з нечесаним волоссям і дешевими прикрасами, вони наче випромінювали темну, викличну привабливість. Вони були не такі, як усі. Через них, а не заради поклоніння перед їхнім лідером Расселом, музикантом із гітарою та в сорочці з лосячої шкіри, Іві поїде на ранчо. У лінійній задусі наркотиків, сексу, нічних багать і вторгнень до порожніх будинків вона ставатиме однією з них...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2530-5

Емма Клайм
в
Дівчата

Дівчата

роман

Емма
Клайм

Emma
Cline

The
Girls

a novel

Емма
Клайн

Дів-
чата

РОМАН

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К47

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Cline E. *The Girls: Novel* / Emma Cline. — New York :
Random House, 2016. — 368 p.

Переклад з англійської *Зоряни Дюг*

Дизайнер обкладинки *Peter Mendelsund*

Обережно! Ненормативна лексика!

ISBN 978-617-12-2530-5 (Україна)
ISBN 978-0-8129-9860-3 (англ.)

© Emma Cline, 2016
© Penguin Random House LLC,
обкладинка 2017
© Непіго Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад та худож-
не оформлення, 2017

ПРОЛОГ

Розсміявшись, я звела очі і затримала погляд на дівчатах.

Спершу звернула увагу на їхнє волосся, довге і нерозчесане. Тоді на коштовності, які виблискували на сонці. Троє з них були так далеко, що я побачила лише контури їхніх облич, проте одразу зрозуміла, що вони відрізняються від усіх інших у парку. Сім'ї юрмляться нерівними чергами, чекаючи на сосиски і бургери з відкритого гриля. Жінки в картатих блузках поспішають до своїх кавалерів, діти кидають бруньки евкаліпта, схожі на диких курчат, які розбігаються по ділянці. Ці довговолосі дівчата якимось плавно пропливають над тим, що відбувається навколо них, трагічно й особливо. Неначе царівни у вигнанні.

Я розглядала дівчат безсоромно, відверто роззявивши рота: мені здавалося неможливим, щоб вони звернули на мене увагу чи помітили мене. Мій гамбургер — забутий на колінах, легкий вітерець ніс слабкий сморід від річки. Це був вік, коли я негайно розглядала й оцінювала інших дівчат, підраховуючи свої вади, тому одразу ж помітила, що темноволоса була найвродливішою. Я припустила це ще до того, як побачила їхні обличчя. Здавалось, її оточує якась загадковість, брудна сукня «смок» ледь прикривала сідниці. Її загороджувала рудоволоса, старша дівчина, одяг якої був так само пошарпаний. Неначе її щойно витягли з озера. Їхні дешеві персні були схожі на ще один ряд

кісточок пальців. Дівчата були вкрай стурбованими, краса і огида водночас, хвиля настороженості супроводжували їх, коли вони йшли парком. Матері поглядом шукали своїх дітей, і спонукало їх до цього відчуття, незрозуміле їм самим. Жінки тримали за руки своїх кавалерів. Як завжди, сонце пробивалося крізь дерева, — сонні верби, пориви гарячого вітру над покривалами для пікніка — але буденність стривожили дівчата, пройшовшись звичним світом. Витончено і легковажно, розтинаючи його, як акули море.

ЧАСТИНА ПЕРША

Усе починається з «форда», що піднімається вузькою дорогою на малих оборотах, гул над жимолостю згущує серпневе повітря. Дівчата на задньому сидінні тримаються за руки, вікна авто опущені, що дозволяє ночі проникати всередину. Грає радіо, аж доки водій, несподівано розсердившись, різко вимикає його.

Вони перелазять через ворота, на яких досі висять різдяні вогні. Спершу зустрічаються з німою тишею будиночка сторожа; той дрімає на дивані, його босі ноги притулені одна до одної, неначе батони. Його дівчина у ванній кімнаті стирає нечіткі дуги косметики з очей.

Наступний — головний дім, де вони налякали жінку, що читала в спальні для гостей. На тумбочці в склянці тремтіла вода. Жінка у вологих від поту бавовняних кальсонах. Її п'ятирічний син поруч з нею нишком бурмотів якісь нісенітниці, лише щоб не спати.

Вони загнали всіх до вітальні. Мить, коли налякани люди розуміли солодку повсякденність своїх життів, — ковток апельсинового соку зранку, різкий поворот на велосипеді, — вже минула. Їхні обличчя змінилися, неначе відкрилася завіса; розімкнулася потойбіч очей.

Я так часто уявляла собі ту ніч. Темна гірська дорога, похмуре море. Жінка звалилася на нічний газон. І хоч за

багато років подробиці стерлися з пам'яті, нарощуючи шар за шаром, коли я почула, як близько півночі відмикається замок, це було перше, про що я подумала.

Незнайомиць на порозі.

Я зачекала на звук, щоб виявити його джерело. Сусідська дитина товче по сміттевому баку на тротуарі. Олень проривається крізь кущ. Це все, чим може бути, казала собі, це далеке деренчання в іншій частині будинку, і намагалась уявити, яким безневинним знову буде здаватися простір при денному світлі, яким спокійним і безпечним.

Але шум тривав, різко вриваючись до реального світу. З іншої кімнати долинав сміх. Голоси. *Двигтіння* холодильника. Я хапалася за пояснення, але на думку спадало лише найгірше. Зрештою, так і мало все закінчитися. Загнана в пастку в чужому будинку, серед фактів і звичок життя когось іншого. Мої голі ноги, пописані варикозними венами, — якою слабкою я б здавалася, якби вони зайшли до мене, жінка середнього віку метушиться по кутках.

Я лежала в ліжку, затамувавши подих, пильно дивлячись на зачинені двері. Чекаючи непроханих гостей, жахи, які я уявляла, набували людської подоби і заповнювали кімнату — як я розуміла, героїв серед них не буде. Лише незрозумілий страх перед фізичним болем, який мені, мабуть, доведеться вистраждати. Я не намагатимусь тікати.

Я встала з ліжка лише після того, як почула дівочий голос. Високий і безневинний. Однак то не сильно втішало — це була Сюзен та інші дівчата, але від того нікому не стало легше.

Я жила в чужому будинку. За вікном похмурі густі приморські кипариси, петля з солоного повітря. Я харчувалася необдуманно, як у дитинстві — жадібно ковтала спагеті, затерте сиром. У горлі пощипувала содова. Я поливала

кімнатні рослини Дена один раз на тиждень, переносячи кожную до ванної кімнати, стромляла кожен горщик під кран, аж доки ґрунт добре зволожиться. Не раз я струшувала відмерле листя у ванну.

Спадщину, яку я отримала з фільмів своєї бабусі — її багатогодинні усмішки, невідступні усмішки на плівку, її шапка охайно зачесаних кучерів, — розтратила ще десять років тому. Я посідала проміжне місце в житті інших людей, працюючи доглядальницею з проживанням. Удосконалювала свою благородну непомітність носінням нежіночного одягу, зберіганням на обличчі приємного, нечіткого виразу садової статуї. Саме приємність і була важливою, оскільки магічний трюк з невидимістю був можливим, лише коли здавалося, що все так, як і має бути. Неначе це було те, чого я теж хотіла. У мене були різні підопічні. Дитина з особливими потребами, яка боялась електричних розеток і світлофорів. Старша жінка, що дивилася ток-шоу в той час, як я відраховувала їй пігулки на блюдці, блідо-рожеві капсули, схожі на дрібненькі цукерки.

Коли я втратила останню роботу, а іншої ще не знайшла, Ден запропонував свій будинок для відпочинку — доброзичливий жест давнього друга — начебто таким чином я зроблю йому послугу. Світло ліхтарів заповнювало кімнати розмитим мороком, як в акваріумі, дерев'яна частина будинку роздувалась і набухала від вологи. Будинок неначе дихав.

Пляж не мав популярності. Надто холодно, не було устриць. Уздовж єдиної дороги через місто тягнулися ряди трейлерів, розміщені розтягненими партіями, — флюгери скрипіли під час вітру, ганки огорожені побіленими буйками і рятівними колами, оздобленням бідних людей. Іноді я курила трішки опушену пікантну марихуану від колишнього господаря, а тоді йшла до магазину в місто. Завдання, яке я могла виконувати так само умовно, як мити посуд. Він міг бути чистий, а міг бути брудний, і така

варіативність мені подобалося, оскільки так урізноманітнювались мої дні.

Я рідко бачила кого-небудь надворі. Єдині підлітки в місті, здавалось, повбивали себе жахливо жорстокими способами — я чула про пікапи, що зіткнулись о другій годині ночі, про ночівлю в гаражі-автофургоні, яка закінчилась отруєнням чадним газом, про мертвого футбольного захисника. Я не знала, чи цю проблему породжувало замиське життя, надлишок часу, нудьга, транспортні засоби для розваг, чи, можливо, це була проблема всієї Каліфорнії, схильність до легковажного неоправданого ризику і дурнуватих кіношних трюків.

В океан я взагалі не заходила. Офіціантка в кав'ярні сказала, що це нерестовище великих білих акул.

З яскраво освітленої кухні вони дивилися на мене, неначе еноти зі звалища. Дівчина скрикнула. Хлопець став на повний зріст. Їх було лише двоє. Моє серце неймовірно шаленіло, але вони були такі юні — я вирішила, що це місцеві увірвалися на дачу. Я не помру.

— Якого біса? — хлопець поставив пляшку з пивом на стіл. Дівчина притулилася до нього. Хлопцеві на вигляд було близько двадцяти. Він був одягнений у шорти з накладними кишенями і високі білі шкарпетки. Під борідкою ховалися рожеві вугрі. Але дівчина була зовсім крихітка. П'ятнадцять, шістнадцять, її бліді ноги мали синюватий відтінок.

Я намагалася зібрати всю відвагу, хапаючись за поділ своєї довгої футболки. Коли я сказала, що зателефоную копам, хлопець фиркнув.

— Уперед, — він обійняв дівчину ще міцніше. — Зателефонуйте копам. Знаєте що? — він витяг свій мобільний. — Чорт забирай, та я сам їм зараз зателефоную.

Частина страху, яку я тримала у грудях, раптом розчинилася.

— Джуліан?

Я хотіла сміятися — востаннє я бачила його, коли йому було тринадцять. Тоді він був худорлявий і несформований. Єдиний син Дена і Еллісон. Над ним тряслися, як над розбитим яйцем, возили на конкурси з віолончелі по всій західній частині Сполучених Штатів. Уроки китайської по четвергах, чорний хліб і жувальні вітаміни, батьки захищали його від будь-яких невдач. Зрештою, він опинився в Каліфорнійському державному університеті Лонг-Біч чи Ірвіну. Пам'ятаю, там були якісь проблеми. Відрахування чи, можливо, якась легша форма покарання, а саме додатковий рік навчання в коледжі. Джуліан був сором'язливою, чутливою дитиною. Він шулився навіть від радіо в авто чи незнайомої їжі. Тепер під його сорочкою розповзалось тату у вигляді абстракцій. Він мене не пам'ятає, та й не мав би. Я була жінка, яка не входила до кола його еротичних уподобань.

— Я живу тут уже кілька тижнів, — сказала я, усвідомлюючи, що мої ноги оголені, а також соромлячись, що згадала про поліцію. — Я подруга твого батька.

Я бачила, що він щосили намагається пригадати мене, зрозуміти, хто я.

— Іві, — мовила я.

Досі нічого.

— Я жила в квартирі в Берклі. Поруч з будинком твого вчителя з віолончелі. — Ден іноді заходив з Джуліаном ненадовго після уроків. Джуліан жадібно пив молоко і оббивав ніжки мого стола, копаючи їх, мов запрограмований.

— О, чорт, — сказав Джуліан. — Так. — Я не могла сказати, чи він справді згадав мене чи я просто назвала достатньо заспокійливих деталей.

Дівчина повернулася до Джуліана, її обличчя нічого не виражало.

— Все гаразд, крихітко, — сказав він, цілуючи її в лоба, — його лагідність була несподівана.

Джуліан усміхнувся мені, і я зрозуміла, що він п'яний чи, можливо, одурманений наркотиками. Його обличчя масне, тіло надто спітніле, проте аристократичні манери він здобув, ще коли лише вчився говорити.

— Це Саша, — сказав він, штовхаючи ліктем дівчину.

— Вітаю, — вона ніяково глянула. Я й забула, що дівчата-підлітки можуть бути такі одурманені: бажання кохати так ясно виблискувало в неї на обличчі, що це навіть збентежило мене.

— І Саша, — сказав Джуліан, — це...

Очі Джуліана намагались зосередитися на мені.

— Іві, — нагадала я йому.

— Так, — сказав він, — Іві.

Він ковтнув пива, бурштинова пляшка поглинала яскраве світло. Він дивився повз мене. Розглядав меблі, вміст шаф, неначе це був мій будинок, а він сторонній.

— Господи, то ви, мабуть, подумали, що ми увірвалися в дім, чи щось на кшталт того?

— Я подумала, що ви з місцевих.

— Сюди одного разу вже вривалися, — сказав Джуліан. — Коли я був дитиною. Нас тут не було. Вкрали лише наші костюми для підводного плавання і пакунок з морськими вушками з морозилки. — Він знову потяг пива.

Саша не зводила очей з Джуліана. Вона була одягнена в підрізани, подерті джинси, які зовсім не підходили для холодного узбережжя, і завелику на неї трикотажну сорочку, яка, очевидно, належала йому. Рукава були обдерті і, схоже, мокрі. Її макіяж був жажливий, але я помітила ще дещо. Я бачила, що вона нервувалася, коли дивилася на неї. Я розуміла це хвилювання. Коли я була в її віці, то вагалася, як мені поводитися, чи не йду я надто швидко, чи не помічають інші мій внутрішній дискомфорт і напруженість.

Неначе всі безупинно оцінювали мою поведінку і вважали її незадовільною. Мені здалося, що Саша була ще зовсім юна. Надто юна, аби бути тут з Джуліаном. Вона, здається, розуміючи, про що я думаю, пильно дивилася на мене зі здивованою зухвалістю.

— Мені шкода, що батько не попередив тебе, що я тут, — сказала я. — Я можу лягти в іншій кімнаті, якщо ви хочете більше ліжко. Чи якщо ви хочете залишитися тут самі, я щось вигадаю...

— Ні, — мовив Джуліан. — Ми з Сашею можемо спати будь-де, еге ж, крихітко? До того ж ми лише проїздом. Дорогою на північ. Їду за травою, — сказав він. — Я їжджу з Лос-Анджелеса до Гумбольта щонайменше раз на місяць.

Як я зрозуміла, Джуліан подумав, що я буду вражена.

— Я не продаю її, нічого такого, — продовжував Джуліан, поступаючись. — Лише перевозжу. Все, що мені потрібно, — це кілька водонепроникних мішечків і поліцейський сканер.

Саша здавалася схвильованою. Чи не буду я зайва?

— Звідки ви знаєте мого батька? Нагадаєте? — запитав Джуліан. Осушивши банку з-під пива, відкрив іншу. Вони принесли з собою кілька упаковок. Також на відкритому місці лежали й інші запаси: суміш для походів з горішками. Запакована пачка жувальних черв'ячків, прим'ятий кульок з фаст-фуд.

— Ми зустрілись у Лос-Анджелесі, — сказала я. — Ми жили разом деякий час.

Ми з Деном жили в одній квартирі на Веніс-Біч наприкінці сімдесятих. Веніс з її вуличками третього світу, пальмами, які стукають у вікна під час теплого нічного вітру. Я жила на гроші, отримані з фільмів бабусі, працюючи над тим, щоб отримати сертифікат медсестри. Ден хотів стати актором, але, очевидно, йому не судилося. Натомість він одружився з жінкою з багатой сім'ї і відкрив свою компанію

з продажу заморожених вегетаріанських продуктів. Тепер у нього власний будинок у Пасіфік-Хайтс.

— Ой, зачекайте, його подружка з Веніс? — здається, Джуліан раптом почав енергійніше реагувати. — Як ще раз, ви кажете, вас звати?

— Іві Бойд, — сказала я, і те, як різко змінилося його обличчя, здивувало мене: часткова ясність і справжній інтерес.

— Зачекайте, — сказав він, забравши руку від дівчини, і вона сердито глянула на нього за це. — Ви та леді?

Можливо, Ден розповідав йому, наскільки кепськими були мої справи. Ця думка збентежила мене і я рефлексивно торкнулась обличчя. Стара, ганебна звичка з підліткового віку, неначе я хотіла прикрити прищик. Як завжди, рука на підборідді, терепить рота. Неначе так я не привертала б до себе уваги, у такий спосіб роблячи лише гірше.

Джуліан тепер був схвильований.

— Вона була в цьому культурі, — розповідав він дівчині. — Еге ж? — запитав він, повернувшись до мене.

У мене в животі утворилася западина. Джуліан і далі різко дивився на мене в очікуванні. Його дихання було хмільне і п'яне.

Того літа мені було чотирнадцять. Сюзен було дев'ятнадцять. Ми іноді курили фіміам, який спричиняв млявість і поступливість. Сюзен читала старий випуск «Плейбоя». Ми приховували непристойні яскраві поляроїди і обмінювалися ними, як бейсбольними картками.

Я знала, як легко це могло статися, минуле зовсім поруч, неначе безпорадна пізнавальна помилка оптичної ілюзії. Загальна атмосфера дня була пов'язана з певними окремими предметами: шифоновий шарф моєї матері, вологість розрізаного гарбуза. Певні форми тіней. Навіть спалах сонячного світла на капоті білого автомобіля міг

викликати моментальне збурення в мені, передбачаючи невеличку щілину повернення. Я побачила стару помаду фірми «Ярдлі» — тепер не косметика, а лише крихкий віск, — яку продавали в Інтернеті майже за сотню доларів. Тож дорослі жінки могли знову відчутти її запах, хімічний склад. Як сильно люди хотіли цього — знати, що їхнє життя *вирувало*, що колишня особистість досі існує всередині них.

Було стільки речей, які повертали мене в минуле. При смак сої, дим у чийомусь волоссі, вкриті травою пагорби, що біліють у червні. Розташування дубів і валунів, яке я бачила краєм ока, могло різко відкрити щось у моїх грудях, долоні ставали слизькими від адреналіну.

Я очікувала на відразу від Джуліана, можливо, навіть страх. Це була б логічна реакція. Але я була збентежена тим, як він на мене дивився. В його погляді було щось на зразок благоговіння.

Його батько, мабуть, розповів йому. Літо в будинку, що обсипається, засмаглі маленькі дітки. Коли я вперше спробувала сказати Денові, в ту ніч, коли у Веніс згасло світло і ми сиділи при свічках, у вирішальній інтимній обстановці, він вибухнув від сміху. Помилково сприйнявши тишу в моєму голосі за жартівливий тон. Навіть після того, як я переконала Дена, що говорю правду, він розповів про ранчо, на якому було вчинено такий же пародійний жарт. Це нагадувало фільм жахів з поганими спецефектами, неначе підвісний мікрофон опустили в кадр, щоб кривавій бійні надати відтінку комедії. Я відчувала полегшення від перебільшення моєї віддаленості, віднесення моєї участі до збірки чергових історій.

Допомогло те, що про мене не згадувалося в більшості книжок. Ні в книжках з м'якими обкладинками, кривавими назвами, глянцевими сторінками з фотографіями з місця злочину. Ні в менш популярних, але більш докладніших

томах, написаних прокурором, насичених деталями, навіть такими, як неперетравлене спагеті, яке вони знайшли в шлунку маленького хлопчика. Кілька рядків, у яких колишній поет згадав про мене, заховалися в книжці, наклад якої було повністю розпродано. Книжці, у якій автор неправильно написав моє ім'я, до того ж, ніяк не пов'язавши його з моєю бабусею. Той же поет також заявив, що ЦРУ готує порнофільм з одурманеною від наркотиків Мерлін Монро в головній ролі, що ці фільми продаються політикам і главам іноземних держав.

— Це було дуже давно, — сказала я Саші, але її обличчя нічого не виражало.

— Та все ж, — радісно сказав Джуліан. — Я завжди думав, що це було красиво. Божевільно, але красиво, — сказав він. — Невдалий прояв, однак прояв. Артистичний імпульс. Треба зруйнувати, аби створити всі ці штучки індуїзму.

Я б сказала, що він сприймав моє спантеличення і шок як підтвердження.

— Господи, я не можу навіть уявити, — сказав Джуліан. — Фактично бути серед чогось подібного.

Він чекав на мою реакцію. Я відчувала запаморочення в пастці світла кухні: невже вони не помітили, що в кімнаті надто багато світла? Я навіть не могла розібрати, чи гарною була дівчина. Її зуби мали жовтуватий відтінок.

Джуліан підштовхнув її ліктем.

— Саша навіть не здогадується, про що ми говоримо.

Майже кожен знав принаймні про одну з подробиць. Діти з коледжу іноді одягалися, як Рассел на Хелловін, руки вимашуючи кетчупом, випрошеним в їдальні. Група блек-метал використала серце на обкладинці альбому, таке ж нерівне серце, як Сюзен залишила на стіні Мітча. У крові жінки. Але Саша, здавалось, була така юна, чому вона мала б чути про це? Чому б це мало її цікавити? Вона, без-

перечно, була глибоко переконана, що в житті відбувається лише так, як відбувається на її власному досвіді. Неначе є лише єдиний можливий шлях перебігу подій, неначе роки ведуть тебе коридором до кімнати, у якій на тебе чекає твоє незмінне я — незріле, готове до розкриття. Іноді так сумно усвідомлювати, що ти ніколи там не був. Що ти прожив усе життя, швидко пронісшись поверхнею, а роки минали, не знаючи щастя.

Джуліан пестив волосся Саші.

— Це була гучна справа, чорт забирай. Хіпі вибивають людей у Марині.

Його обличчя виражало знайомий запал. Таке ж завзяття було в людей на онлайн-форумах, які, здавалось, ніколи не стихнуть чи втратять інтерес. Приймаючи вже відомий тон, вони боролися за право приміряти маску освіченості, ховаючи справжню підступність своїх старань. Що вони шукали серед усієї банальності? Неначе погода того дня мала якесь значення. Якщо розглядати досить довго, важливим здається кожен штрих: станція, на яку було налаштовано радіо на кухні Мітча, кількість і глибина колотих ран. Як тіні, мабуть, мерехтіли саме на тім авто, коли воно під'їжджало саме до тієї дороги.

— Я була з ними всього лише протягом кількох місяців, — сказала я. — Не так уже й багато.

Джуліан, здається, розчарувався. Я уявила жінку, яку він побачив, коли глянув на мене: розпатлане волосся, кола занепокоєння навколо очей.

— Але так, — сказала я, — пробула я там достатньо довго.

Та відповідь повернула в нього інтерес до мене.

І я вирішила залишити все, як є.

Я не сказала йому, що краще б ніколи не зустрічала Сюзен. Що краще б я спокійно залишилась у своїй спальні серед висохлих пагорбів біля Петалуми, де книжкові полиці вцент

зкладені книжками з корінцями із золотої фольги, які в дитинстві були моїми улюбленими. Я й справді думала, що так було б краще. Але іноді вночі, коли було несила заснути, повільно чистила яблуко над раковиною, залишаючи довгу, звивисту шкірку під лезом ножа. Навколо мене лише темний будинок. Іноді я не шкодувала. Я сумувала.

Джуліан погнав Сашу до іншої спальні, як спокійний молоденький пастух. Запитав, чи мені потрібно ще щось, перш ніж побажав на добраніч.

Я оторопіла — він нагадав мені хлопчиків зі школи, які ставали ввічливішими і краще працювали, коли були під дією наркотиків. Чемно мили посуд після сімейної вечері, будучи під кайфом, загіпнотизовані неймовірною чарівністю мила.

— Приємних снів, — сказав Джуліан після невеличкого поклону гейші і зачинив двері.

Простирадла на моєму ліжку були зім'яті, страх досі витав у кімнаті. Яка ж я була смішна. Так сильно налякалася. Проте несподівана поява, нехай навіть безневинних сторонніх у будинку, збентежила мене. Я не хотіла, щоб мої особисті невдачі виставлялися напоказ, навіть випадково. У тому сенсі, що жити самій було страшно. Ніхто не контролює, скільки ти випив, як ти зраджуєш свої примітивні бажання. Неначе навколо тебе кокон, створений із твоїх власних намірів, яким ніколи не досягти моделей справжнього людського життя.

Я досі була стривожена і мені довелося докласти зусиль, аби розслабитися, вирівняти дихання. «Будинок у безпеці, — сказала я собі, — зі мною все гаразд». Раптом мені стало смішно, незграбна зустріч. Крізь тонку стіну я чула, як Саша і Джуліан облаштовувалися в іншій кімнаті. Скрип підлоги, рипання дверей шафи. Вони, мабуть,

постелили простирадла на голий матрац, струсивши пил, що збирався роками. Я уявляла, як Саша розглядає сімейні фото на полиці. Малюк Джуліан тримає величезний червоний телефон. Одинадцяти- чи дванадцятирічний Джуліан на човні дивиться на китів. Його вкрите сіллю обличчя виражає подив. Вона, мабуть, подумки переносить усю ту простодушність і милість на майже дорослого чоловіка, який зняв шорти і поплескував по ліжку, закликаючи її приєднатися до нього. Нечіткі залишки аматорських тату вкривають усі його руки.

Я почула скрип матраца.

Для мене не було несподіванкою, що вони кохатимуться. Але тоді я почула голос Саші, яка кричала, як у порнографічному фільмі. Сильно, так, що аж кров холонула в жилах. Хіба вони не знали, що я просто за сусідніми дверима? Я повернулася спиною до стіни, заплющивши очі.

Джуліан ричав.

— Ти сука? — казав він. Спинка ліжка товкла по стіні.

— Еге ж?

Згодом у мене виникне думка, що Джуліан, мабуть, знав, що я все чула.

1969

1

Це був кінець шістдесятих чи літо перед кінцем, і таким, здавалось, воно і було — безкінечним і безформним. Хейт заповнювали одягнені в біле члени Процесу, що роздавали буклети каштанового кольору, і жасмин вздовж дороги того року цвів особливо буйно і рясно. Всі були здорові, за смагли й переодягнені в костюми, а якщо ти не був переодягнений, теж нічого — ти міг бути якимось прибульцем

з Місяця, шифон навколо абажурів, на розкритому кітчарі, страві, яка наповнювала сильним ароматом куркуми всі інші наїдки.

Але все відбувалося в іншому місці, не в Петалумі з її ранчовими чотирисхилими будиночками. Криті фургони стало розмістилися перед рестораном «Хай-Хо». Пішохідні переходи вигоріли на сонці. Мені було чотирнадцять, але здавалася набагато молодшою. Люди часто казали це мені. Конні присягалася, що я виглядала на шістнадцять, але ми часто брехали одна одній. Ми дружили протягом усіх років навчання в середній школі. Конні чекала на мене під дверима класу, як вірний собачка. Наші стосунки можна було назвати театралізацією дружби. Вона була огрядна, але не одягалася відповідно. Вона носила короткі котонові сорочки з мексиканською вишивкою і надто вузькі спідниці, які залишали червоний ободок на верхній частині стегон. Вона мені подобалася, але я над тим навіть не задумувалася, як і над тим, що в мене є дві руки.

Настане вересень, і мене відішлють до тієї ж школи-пансіонату, до якої ходила моя мама. Навколо старого монастиря в Монтерей було побудовано нову школу-інтернат з доглянутими похилими газонами на території. Смуги туману вранці, близькі короткі сплески солоної води. Це школа для дівчат і мені доведеться носити форму — туфлі на низьких підборах, жодного макіяжу, матроски з пришитими темно-синіми краватками. Це справді оголоджена, оточена кам'яною стіною територія, у межах якої проживали милі, круглолиці дівчата. До табору «Запальних дівчат» і «Майбутніх учителів» посилали вчитися стенографії і писати по 160 слів за хвилину. Давати мрійливі, палкі обіцянки, бути одна одній дружкою на королівських гавайських весіллях.

Мій неминучий від'їзд віддаляв мене на критичну відстань від дружби з Конні. Я почала помічати певні речі

ПОДЯКИ

Я хочу подякувати Кейт Медіна і Біллу Клег за їхнє неоціненне керівництво. Дякую Анні Пітоняк, Дерріл Хегуд, Пітеру Менделсунд, Фреду і Ненсі Клайн, а також моїм братам і сестрам: Ремсі, Хілері, Меган, Елсі, Меймі і Генрі.

ЗМІСТ

Пролог	5
<i>Частина перша</i>	7
<i>Частина друга</i>	106
<i>Частина третя</i>	206
<i>Частина четверта</i>	269
Подяки	285

Літературно-художнє видання

КЛАЙН Емма

Дівчата

Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *В. А. Криворотов*
Редактор *М. Й. Волощак*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *О. В. Сосонна*

Підписано до друку 10.02.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literatyna». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

книжкових

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

***Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці***

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Клайн Е.

К47 Дівчата : роман / Емма Клайн ; пер. з англ. З. Дюг. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-2530-5 (Україна)

ISBN 978-0-8129-9860-3 (англ.)

Влітку 1969 року чотирнадцятирічна Іві Бойд потребувала любові. Але її розлучені батьки переймалися своїми проблемами. Та й що може статися з дівчинкою із заможної родини, що мешкає у престижному районі, лише за три літні місяці перед вступом до елітної школи-інтернату? Слова любові, правди і свободи вона почує від харизматичного Рассела, невизнаного генія музики, лідера комуни хіпі. Та для Іві й дівчат це буде любов і свобода за його правилами. Наркотичний туман, секс, набіги на сміттєві баки біля ресторанів та вторгнення до чужих будинків — за їжею та адреналіном. Але одного дня це перестане бути розвагою...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)